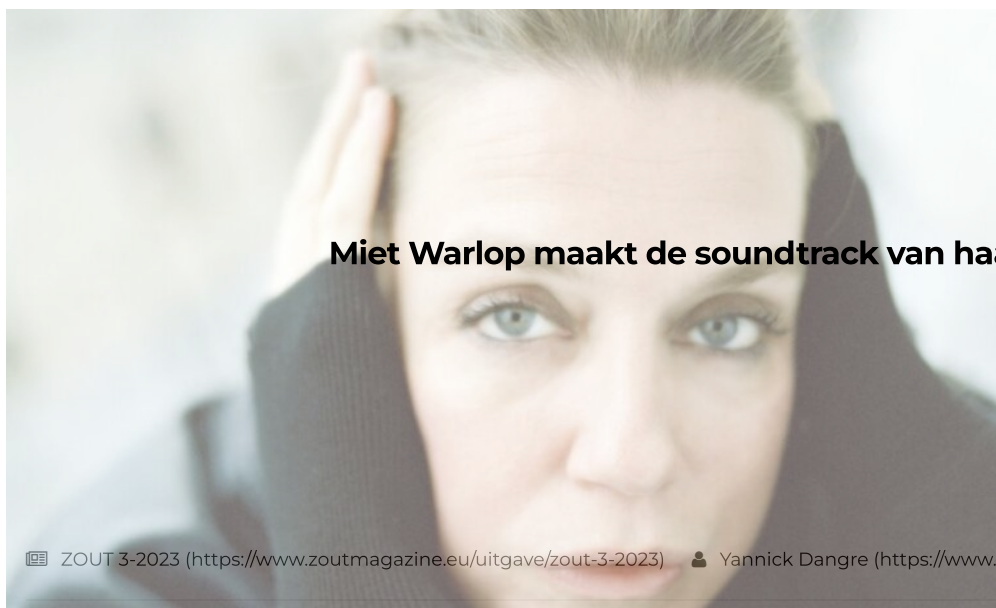

[HOME \(HTTPS://WWW.ZOUTMAGAZINE.EU/\)](https://www.zoutmagazine.eu/) / [THEATER \(HTTPS://WWW.ZOUTMAGAZINE.EU/CATEGORY/THEATER/\)](https://www.zoutmagazine.eu/category/theater/)

Miet Warlop maakt de soundtrack van haar leven

 ZOUT 3-2023 (<https://www.zoutmagazine.eu/uitgave/zout-3-2023>) Yannick Dangre (<https://www.zoutmagazine.eu/author/yannick-dangre/>)

De zelfmoord van haar broer in 2004 resoneert nog steeds in alles wat Miet Warlop doet. Zo ook in haar veelbejubelde theaterstuk *One Song*. 'Laat het maar lekker lang toeren tot in alle uithoeken van de wereld' zegt ze tegen YANNICK DANGRE, 'want dat is wat *One Song* óók zegt: rouw is overal.'

Het gaat hard voor Miet Warlop. Nadat ze afgelopen zomer een minutenlange ovatie kreeg op het Theaterfestival van Avignon riep *The New York Times* haar stuk *One Song* in december uit tot een van de drie beste voorstellingen van het jaar.

Het stuk is ontstaan als antwoord op de vraag van Milo Rau, artistiek leider van NT Gent, aan Warlop wat theater nou voor haar betekent. Geen eenvoudige vraag, ook omdat Warlop zich niet louter als theatermaakster ziet. Ze is ook actief als beeldend kunstenaar, choreografe, performance-artieste, muzikante en alles daartussenin.

Het pad van de artistieke duizendpoot Miet Warlop (Torhout, 1978) begint in 2004, wanneer ze meerdere prijzen wint voor haar afstudeervoorstelling *Huilend Hert, aangeschoten wild*, een reeks zeer esthetische tableaux vivants waarin mensen tot verstilde wezens zijn gestold. In de jaren daarna worden haar voorstellingen dynamischer en treedt ze ook met haar beeldend werk naar buiten, veelal grootse sculpturale installaties waarin objecten een eigen leven leiden. Dat geldt ook voor haar theatervoorstellingen zoals *Mystery Magnet* (2012), *Dragging to the Bone* (2014) en *Fruits of Labor* (2016). We komen er een verliefde elektriciteitskast tegen, een neuriënd beeldhouwwerk, een meisje gekleed in een gipsen rokje, een man die een bronzen zakdoek van twaalf kilo torst.

Miet Warlop: 'Als al onze ervaringen stenen waren, liepen we rond als haast onverplaatsbare gewichten.'

foto's Marleen Daniëls

'Materie is essentieel voor mij,' zegt Warlop. 'Dat is onze enige zekerheid, want de mens zelf kan op elk moment veranderen. Die onkenbaarheid en het besef dat alle kaders op elk moment radicaal kunnen schuiven, vormt de kern van mijn werk. Alle nare ervaringen in je leven kleven aan je en moet je zien te integreren. Als al onze ervaringen stenen waren, liepen we rond als haast onverplaatsbare gewichten. Dat is waarom mens en voorwerp zo vaak versmelten in mijn werk: het staat symbool voor alle dingen die je meedraagt en die je willens nillens een plaats moet geven. Ik geef letterlijk body aan de emotie. Dat vergt een enorme energie, maar die heb ik gelukkig altijd in overvloed gehad.'

Het zwaarste wat Warlop op dat vlak te verduren kreeg, is de zelfmoord van haar broer in 2004. 'Die sluimert nog steeds onder al mijn werk. Dat besepte ik des te meer toen Milo Rau me vroeg naar de dynamiek van mijn kunstenaarschap. Daarom is *One Song* ook gebaseerd op *Sportband/Afgetrainde klanken*, het requiem dat ik in 2006 voor mijn broer maakte. Die voorstelling was heel rauw, bruut, vol free jazz en schreeuwerige blaasinstrumenten, mijn emoties schoten toen nog alle kanten uit. *One Song* is doordachter, maar nog steeds rauw en energetisch.'

In een combinatie van concert en sportwedstrijd gaan haar acteurs fysiek tot het uiterste

One Song is net als het requiem uit 2006 een uitputtingsslag op scène. In een combinatie van concert en sportwedstrijd gaan Warlops acteurs fysiek tot het uiterste. De violiste zit een hele voorstelling lang op een evenwichtsbalk, de toetsenist moet elke keer een trampoline op om zijn synthesizer te kunnen bereiken; in een hypnotiserende loop wordt steeds dezelfde song afgespeeld terwijl regendruppels, pingpongballen en andere hindernissen de performers belagen. De tekst schreeuwt de rouw uit. 'Knock knock / Who's there? / It's your grief from the past'. *One song* is een wanhopige strijd, en tegelijkertijd een vitale oerkreet om nooit op te geven.

Vitaliteit en energie zijn al haar hele carrière kernbegrippen bij Warlop, ze vormen de lijm die haar voorstellingen aaneensmeedt. In wezen gaat het telkens over hetzelfde: betekenis geven aan de rouw, het verdriet, het verlies – een emotie die ze universeler vindt dan liefde. Tegenover dat verlies staat de wilskracht om telkens door te gaan.

'Dat is ook wat ik van mijn acteurs vraag. Kwaliteit is niet genoeg, je moet het ook heel hard willen. Samen met je acteurs maak je een pact om ideeën uit te wisselen. Precies omdat ik, eerder dan een klassieke verhalenverteller een beeldenverzamelaar ben, is de energie van de mensen op scène cruciaal. Daarom werk ik vaak met dezelfde acteurs, zoals Wietse Tanghe. Ik wil ook input van hen; ik maak mijn werk als het ware om hen te verwarren en zo iets te laten ontstaan. Hun integriteit en dadendrang zijn even cruciaal als de mijne, ze vormen de hartslag van wat ik maak.'

De voorstellingen van Warlop monden vaak uit in expo's en omgekeerd. Het is een logisch gevolg van de voortdurende transformaties die haar werk kenmerken: mens wordt object wordt dier en weer terug. 'Alles moet minstens twee dingen zijn, anders is het niet interessant. Alles en iedereen draagt een metamorfose in zich.'

Met die metamorfoses kent Warlop sinds 2010 een internationaal parcours, met voorstellingen die vaak jarenlang toeren en die ze soms later, precies door het idee dat alles verandert, als inspiratiebron gebruikt voor nieuwe stukken, zoals met *Springville* (2009) en *After All Springville* (2021).

Ondanks die buitenlandse tournees bleef ze haar werk in België voor kleine zalen spelen. Nu pas, op haar 44ste, vindt Warlop het grote publiek met *One Song*. 'Ik ben traag gegroeid, en dat vind ik goed, maar op een bepaald moment wil je wel dat grotere publiek bereiken. Ik heb jarenlang grootse producties in kleine theaters gespeeld. Heel fijn dat het nu gebracht kan worden op de schaal waarvoor het eigenlijk bedoeld is. Laat het nu maar lekker lang toeren in alle uithoeken van de wereld, want dat is wat *One Song* óók zegt: rouw is overal.'

Miet Warlop en NT Gent, *One Song*. Vanaf 1/3 in o.a. Gent, Antwerpen, Turnhout, Dijon en Barcelona.

Barstensvol adrenaline

*Miet Warlop (Torhout, 1978) is bekend als theatermaakster en beeldend kunstenaar. Sinds 2004 maakt ze voorstellingen, performances en expo's die veelal woordeloos zijn, maar steevast barsten van de adrenaline. Met **One Song** reikt ze de hand naar het grote publiek.*